

Λογοκλοπή

Γενικά

Η λογοκλοπή σε οποιαδήποτε μορφή της (βλ. παρακάτω) συνιστά σοβαρό παράπτωμα και παραβιάζει βασικές αρχές επιστημονικής δεοντολογίας και της ηθικής γενικότερα. Η απόδοση των οφειλών μας σε εκείνους που με τα γραπτά τους ή τις ιδέες τους προώθησαν την σκέψη μας και μάς έκαναν να κατανοήσουμε καλύτερα τα ερωτήματα που θέτουμε στις σεμιναριακές ή άλλες εργασίες μας είναι πρωτίστως ζήτημα επιστημονικής ειλικρίνειας και αξιοπρέπειας. Η λογοκλοπή δηλώνει ότι ο συντάκτης/ρια της εκάστοτε εργασίας δεν έχει ανταποκριθεί ικανοποιητικά στις μαθησιακές απαιτήσεις ενός σεμιναρίου. Τέλος, θα πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη ότι η αποδεδειγμένη λογοκλοπή μπορεί να επιφέρει σοβαρές συνέπειες στην επαγγελματική σταδιοδρομία ενός επιστήμονα στον βαθμό που δοκιμάζεται έμπρακτα η αξιοπιστία του.

Τι ακριβώς είναι η λογοκλοπή;

1. Χρήση παραθεμάτων από εργασίες άλλων τα οποία δεν πιστώνονται στον συντάκτη τους. Τα παραθέματα θα πρέπει να είναι απολύτως διακριτά με την χρήση εισαγωγικών. Θα πρέπει σε κάθε περίπτωση να είναι σαφές στον αναγνώστη τι ανήκει στον/στην συντάκτη/τρια μιας εργασίας και τι σε άλλους μελετητές.
2. Παράφραση. Πρόκειται για την αθέμιτη χρήση διατυπώσεων άλλων μελετητών ελαφρώς παραλλαγμένων (π.χ. με αλλαγή της σειράς των όρων μιας πρότασης), έτσι ώστε να δίνεται η ψευδής εντύπωση ότι το κείμενο είναι προϊόν προσωπικής μας εργασίας. Οι παραπομπές στις σελίδες του μελετήματος που χρησιμοποιούμε θα πρέπει να είναι ακριβείς. Σε κάθε περίπτωση είναι προτιμότερο να δίνει κανείς το περίγραμμα των απόψεων άλλων μελετητών σε περίληψη και να παραπέμπει βέβαια σε αυτούς. Μια πιστή περίληψη μαρτυρεί ότι οι θέσεις των μελετητών με τους οποίους συνομιλούμε έχουν κατανοηθεί σε βάθος.
3. Copy-paste από το διαδίκτυο. Το διαδίκτυο προσφέρει στον σύγχρονο ερευνητή τεράστιο πλούτο βάσεων δεδομένων και η εξοικείωση των φοιτητών με τα ηλεκτρονικά μέσα θα πρέπει να συνιστά αναπόσπαστο μέρος της διδακτικής διαδικασίας. Ωστόσο, θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι η χρήση του υλικού που αντλούμε από το διαδίκτυο ρυθμίζεται από κανόνες πνευματικών δικαιωμάτων. Αυτό σημαίνει ότι είμαστε υποχρεωμένοι να αποδίδουμε τα κείμενα που αντλούμε από εκεί στον συντάκτη τους και επίσης να αναφέρουμε το site που χρησιμοποιήσαμε στην βιβλιογραφία. Ας σημειωθεί εδώ, ότι παρά τις πολλές ευκολίες που παρέχει στον σημερινό ερευνητή το διαδίκτυο, το διαθέσιμο υλικό είναι συχνά αμφίβολης επιστημονικής εγκυρότητας. Οι συντάκτες/τριες εργασιών θα πρέπει συνεπώς να ελέγχουν την αξιοπιστία των ιστοσελίδων που χρησιμοποιούν αποτεινόμενοι/ες στον διδάσκοντα/ουσα.

4. Συνεργασία. Η δίχως έγκριση συνεργασία φοιτητών για την σύνταξη γραπτής εργασίας ή η ανάθεση συγγραφής της σε τρίτα πρόσωπα είναι αυτονόητα αθέμιτες πρακτικές.
5. Έμμεσες παραπομπές. Γενικά οι έμμεσες παραπομπές, δηλαδή η παραπομπή στο έργο του Χ μέσω του Ψ, θα πρέπει να αποφεύγονται. Σε περίπτωση, όμως, που είναι εντελώς αδύνατον να έχουμε άμεση πρόσβαση στις πηγές που χρησιμοποιούμε (δηλαδή στο έργο του Χ) θα πρέπει να δηλώνουμε ρητώς την πηγή η οποία αναφέρει το έργο που παραθέτουμε (π.χ. «όπως αναφέρει ο Ψ σχολιάζοντας τον Χ»).
6. Διπλή υποβολή εργασίας. Εννοείται ότι η υποβολή της ίδιας εργασίας (ακόμη και αν πρόκειται για ένα μικρό μέρος της), προκειμένου να καλύψουμε τις ανάγκες ενός νέου σεμιναρίου είναι α θ έ μ ι τ η .
7. Σε περίπτωση που κατά την έρευνά μας έχουμε δεχθεί βοήθεια από τρίτους (και όχι από τον οικείο διδάσκοντα/ουσα) θα πρέπει να το αναφέρουμε ρητώς στον πρόλογο της εργασίας μας. Σε κάθε περίπτωση, είναι απαραίτητο οι οφειλές μας να πιστώνονται σε όσους/ες δέχθηκαν να διατυπώσουν την κρίση τους για την εργασία μας πριν την οριστική υποβολή της.